Temps Ordinari - Corpus Christi

Per Administrador el dg., 07/06/2015 - 09:00

Ex 24,3-8
He 9,11-15
Mc 14,12-16.22-26

L'Evangeli del diumenge passat acabava amb la ferma constatació de Jesús: Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món. Juliana de Lieja, recollida òrfena de ben petita en les monges de la leproseria de Mont Cornillon, meditava sovint aquestes paraules que relacionava absolutament amb la presència eucarística. El Papa Francesc diu de la diòcesi de Lieja que era un Cenacle eucarístic. Tan gran era la devoció d'aquell poble al sagrament de l'amor de Jesús, amor que el comprometia a viure en caritat, que els teòlegs i predicadors es dedicaven intensament a l'estudi i proclamació de la devoció eucarística. El Papa Francesc en el seu primer sermó de Corpus del 30-05-2013 recull profusament la història de "Santa Juliana, la monja que ens va donar la festa del Corpus Christi". Dues comunitats d'homes sans i dones sanes i dues comunitats de leprosos i leproses eren conduïdes per un prior sacerdot i una priora monja, supeditada al prior. Santa Juliana, filla d'aquell devot context d'amor al cos de Crist i d'amor al seu cos sofrent, va ser priora de Cornillon i va promocionar la festa del Corpus perquè se li va donar a entendre que a l'any litúrgic li mancava l'adoració i el cant en lloança del regal eucarístic. Així convencé al bisbe de Lieja, Robert de Tourote, que decretà la festa el 1246. No la va poder celebrar ell perquè morí pocs mesos abans del primer Corpus, 1247. El Papa Urbà IV, Jacques Pantaleón, que essent arxidiaca de la catedral de Lieja va coincidir amb santa Juliana i el bisbe esmentat, va proclamar universalment la festa del Corpus el 1264 i va encarregar a Sant Tomàs d'Aquino la confecció de l'Ofici i la Missa de la festa. Els seus escrits es consideren una obra cabdal del seu geni, perquè reuneixen profunda doctrina, humil i ardorosa devoció i deliciosa poesia. Va compondre cinc himnes que encara avui cantem: Adoro te, devote, Pange lingua gloriosi (Himne de primeres vespres), Verbum supernum prodiens (Himne de laudes), Lauda Sion Salvatorem (Seqüència), Tantum ergo sacramentum (que s'uneix al Pange lingua). Resumeix el seu pensament en aquesta senzilla antífona: Oh sagrat convit on mengem el Crist, recordant la seva passió; la ment s'omple de gràcia i se'ns dóna penyora de la glòria futura, al·leluia. Tanmateix hi va haver batusses. Juliana va haver de refugiar-se en diversos monestirs cistercencs. Hi morí, amb el Santíssim exposat a la seva cel·la. D'altra banda, es produïen miracles -reals o llegendaris- en confirmació de la presència real de Crist. A la catedral de Viterbo, la seu papal, es conserven uns corporals tacats de sang de 1263 i, a Girona, es conserva el relicari dels "Sants dubtes" que la tradició recorda com els dubtes d'un capellà a l'hora d'adorar les hòsties consagrades. La festa del Cos de Crist separada de la densitat emocional dels tristos esdeveniments del dijous sant: traïció, negacions, judici, condemna, permet un ventall enorme de meravelloses aproximacions a la realitat de la donació de Jesús. Preneu i mengeu-ne tots... Qui mengi d'aquest pa.. viurà eternament... Jo sóc el pa baixat del cel... No hi ha major amor que donar la vida... Un manament nou us dono, que us estimeu com jo us he estimat! Barcelona i Girona el 1320 són les segones ciutats on consta la celebració del Corpus amb una processó. Tantes vegades a l'Evangeli Jesús camina amb els seus i l'empenten de totes bandes. Recordem la dona malalta de feia dotze anys, el creuament de comitives a Naïm, l'entrada exultant a Jerusalem. La pietat popular ha bastit la processó de flors i enramades, a l'hora que s'ostenta el Pa blanc, baixat del cel, en custòdia delicadament elaborada. Emergeix una alegria fondíssima: Jesús està amb nosaltres. I això és bellesa, això és cant, això és aliment, això és consol. Jesús està a les nostres places, trepitja els nostres carrers, beneeix les nostres cases, s'alegra dels nostres tallers. El textos del cicle B d'enguany subratllen l'aliança nova i definitiva reblada pel lliurament de Jesús. Queda pendent la nostra correspondència i la fidelitat al pacte que només té una clàusula, un manament. Estimeu-vos...!